

Milý Bene,

docela jsi mne otrávil, když ses zmínil o Barboře. Z toho, že jí dal Ríša přede mnou přednost, jsem se vzpamatovávala asi tři roky. Na druhou stranu je docela zábavné, že ty šortky má na svědomí právě ona. Copak je vyučená švadlena? Myslela jsem, že vystudovala psychologii a že Ríšu obloudila na základě svých freudovských znalostí. Nechtěla jsem si přiznat, že se prostě asi Ríšovi líbila víc. Protože měla prsa a boky tak akorát a smála se tak nějak hrdelně sexy, že jsem si vedle ní připadala jak učitelka z mateřské školky, která největší vzrůšo zažila, když skládala dřevěný vláček. Na Barboru jsem tehdy neměla a vzhledem k velikosti tvých šortek, které tvé mužství odhalují víc, než kdybys byl úplně nahý, na Barboru evidentně nemám ani teď!

Mimochodem... Martin, můj bratranec, měl v autě cestou do Toskánska taky šortky. Takové ty velké, plandavé, co končí pod koleny. Martin měl na nohou sandály a v nich ponožky. Tak moc mi připomínal karikaturu typického Čecha, že jsem se nedokázala ovládnout a na otázku ženy na benzince, jestli jde ten pán se mnou, jsem řekla, že ne. Martin se mě pak před ní zeptal, jestli mi má koupit vodu, a já jsem mu řekla, že

na to jde nějak rychle, a on vůbec nechápal a já mrkala na tu benzinářku, abych jako naznačila, že Martin je úplně cizí člověk, který po mně jede.

Ona jen zírala a já blábolila, že vodu jen tak s někým cizím nepiju, a Martin byl úplně v šoku a řekl: „Prosím tě, od kdy?!“

„Nemáte šanci!“ zapištěla jsem a odběhla. Tedy... já odbíhám jen ve svých představách, ve skutečnosti jsem se odkolébala do auta jako opotřebovaná kachna a nadávala jsem si, co mě, proboha, pudí k tomu, abych se snažila zapůsobit na úplně neznámé lidi. Proč se musím předvádět i před benzinářkou?!

Moc jsem se za sebe styděla, jak jsem povrchní a vadí mi ponožky v sandálech, když se mám zajímat výhradně o nitro a hluboké umělecké hodnoty. Proto jsem pak byla na Martina asi hodinu přemrštěně hodná, což si ale nezasloužil. Snědl nejvíc housek bez ohledu na to, že s námi jede dítě, a volantem točil mastnýma rukama. Taky mu na vlasech ulpěl kousek másla a já jsem mu to schválně neřekla. Až vnuk, který nesnesl mezi sebou a Martinem vzdálenost menší než dva metry, zasyčel: „Něco děsně odporného ti leze po hlavě!“

Asi deset kilometrů za německými hranicemi Martin prudce zabrzdil a mým tělem projela ostrá bolest. Až se mi zvedl žaludek.

„Umírám!“ oznámila jsem, ale vnuk hrál fortnajt a dcera zamumlala: „Spím!“